

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδραύομεν καὶ πάλιν· στήν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἐστὸ χίλια καὶ ἑνιακόσα δεκαέξη
κανέννας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προῖξέ με.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ' ὦ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κ' ἰ φράγκα καὶ ὅ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἀπριλίου τριάντα,
τὰ συνήθη συμβάντα.

Ποῦντος χίλια τρακόσα καὶ ὀγδόντα,
τῶν Ρωμηῶν ἀνεβαίνουν τὰ φόντα.

**Τὸ δάνειον τὸ νέον,
πλούτος καὶ τῶν γονέων.**

—
Α'
—

Βαστώντας τὸ σπαθί του ὅσ' ὄνα χέρι
καὶ ὅ σ' ἄλλο του κατάξερο κεμέρι
ἐβγήκε τὸ Κουβέρνο μιὰ φορὰ
γυρεύοντας τὸ δύστυχο παρᾶ.

Φωνάζει μὲ διάτορη φωνή:
ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό, Χριστιανοί,
ἄλλοιως σ' αὐτὰ τὰ χάγια ποῦ ἔβρεθήκαμε
χωρὶς παράδες σίγουρα ᾗχθήκαμε.

Κτυπᾷ τὴν μία πόρτα καὶ τὴν ἄλλη,
ὅμως παντοῦ τοῦ δείχνουν ἀπονιά,
τοῦ λένε καὶ προστάται του μεγάλοι:
νὰ πᾶς στήν παρακάτω γειτονιά.

Μαλλοτραβιέται γύρω των καὶ κλαίει,
σὲ φίλους καὶ σ' ἐχθρούς του ξανασκούζει:
συνδράμετε σὰν καὶ ἄλλοτε μ' ἐλέη
καὶ ἐμένα τὸν οὐδέτερο μου φλούζη.

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ νέα καθεστῶτα
συνδράμετέ με πάλι σὰν καὶ πρῶτα,
συντρέξετε σ' αὐτὴ τὴν ἀσιτία
γιὰ νὰ χω διαρκῶς καὶ ἐπιστρατεία.

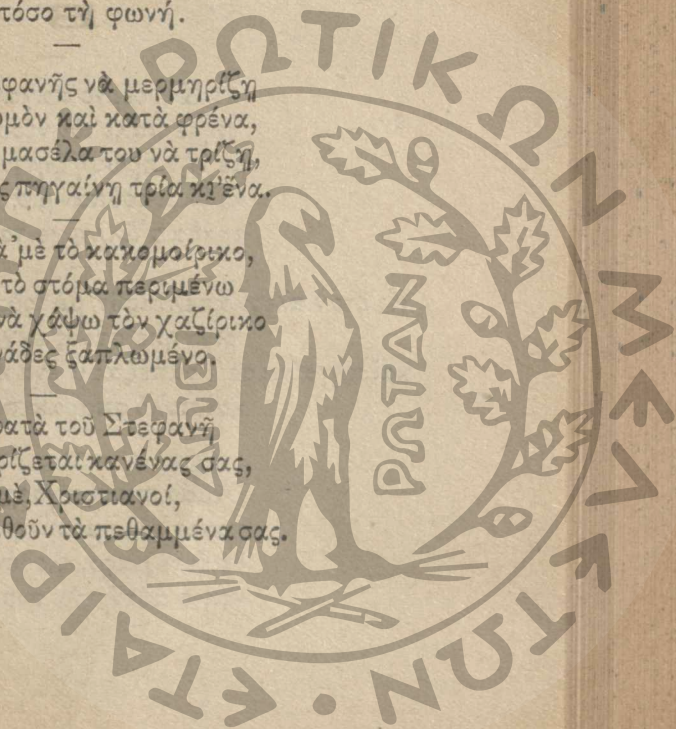
Τονώσετε τὸ δόλιο μου κεμέρι
γιὰ νὰ κρατῶ ρυμφαίαν εἰς τὸ χέρι
καὶ νὰ σᾶς φοβερίζω κάθε τόσο
πῶς εἶναι πιθανὸν νὰ ξεσπαθῶσω.

Ἐλεος μὲς ὅσ' ὅν τόσο κοπετό,
νὰ βάζω καὶ τὸν γέρο Στεφανῆ,
ποῦ γινε παλληκάρι δυνατό,
νὰ βάζω κάθε τόσο τὴ φωνή.

Κι' ὁ γέρο Στεφανῆς νὰ μερμηρίζει
πολλὰ κατὰ θυμὸν καὶ κατὰ φρένα,
καὶ ἄγριως τὴν μασέλα του νὰ τρέξη,
καὶ ὄλους νὰ σᾶς πηγαίνει τρία καὶ ἕνα.

Ἐλεος καὶ γιὰ μὲ τὸ κακομαίρικο,
ποῦ μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα περιμένω
τὸν λουκουμά νὰ χάψω τὸν χαζύρικο
μέσα σὲ πρασινάδες ξαπλωμένο.

Ὅμως τὰ χωράτα τοῦ Στεφανῆ
ἄς μὴν τὰ συνερίζεται κανέννας σᾶς,
ἔλεος καὶ γιὰ μὲ, Χριστιανοί,
ποῦ νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμμένα σᾶς.

Κι' αν λήη πώς θα κάνη τόσα πράγματα
και πώς θα σ'ας κτυπήση δυνατά,
μή σκιάζεσθε, και τώρα σ'τα γεράματα
του'κάπνισε να λήη χωρατά.

Κι' αν όσοι τώρα κρούομεν τ'ας θύρας
αλλάζωμεν τήν στάσιν και τόν τόνον,
σκεφθήτε πώς δεινόν έστι τὸ γήρας,
και λένε πώς δὲν ἔρχεται και μόνον.

Δώσατε σ'τὸ Κουβέρνο τὸ φτωχό,
ποῦ τώρα παραδέρνει μοναχό,
ποῦ τ'όπισαν μεγάλοι πανικοί
και γύρω του χορεύουν ποντικοί.

Μὲ τόσην ψυχραιμίαν μὴν κυττάτε
νέας ὀφειλετῶν ἐπιδρομάς,
και τόσον ἀφιλότιμοι προστάται
δὲν πρέπει νὰ φανήτε και σ' ἐμᾶς.

Κι' ἀμέτοχος κι' οὐδέτερος ὁ τόπος
χωρὶς λεπτὰ νὰ ζήσῃ δὲν μπορεῖ,
μή φέρεσθε τοσοῦτον ἀπανθρώπως,
μή φαίνεσθε παράποτε σκληροί.

Καμφήτε μὲ τὰ λόγια μας αὐτὰ
και δώσατε τ'απαιτούμενα λεφτά,
κι' ἐμείς δὲν θὰ σ'ας βλέπωμε σὰν ξένους,
και πάντα μὲ συνειδησι σὰν ἴλαστιχο
σὰν τώρα θὰ σ'ας ἔχωμε γραμμένους
σ' ἐκεῖνο τοῦ διαβόλου τὸ κατὰστιχο.

Κι' αν πάλι μᾶς συντρέξετε, και τότε
βρισθὶ φιλικώτατο θὰ τρώτε,
μήπως μ' αὐτὸν τὸν τρόπο σ'ας σαστίσωμε
και νέα δανεικὰ ξαναβουτήσωμε.

Β'

Τὸ Κουβέρνο παγανιὰ
πῆρε πάλι τὸν ντουνιὰ
μὲ τήν πρώτη ζητιανιά,
κι' ὅλοι τοῦπαν μ' ἀπονιά:
τράβα σ' ἄλλη γειτονιά.

Κι' ἔταν πλέον ἀπελπισθῇ μὲ τοὺς ξένους τοὺς κυρίους
ρίχτηκε σ' τοὺς ἐγχωρίους,
και πηγαίνει σὲ Τραπεζὰς μ' ἓνα κλάμμα τραγικὸ
και πολὺ σπαρακτικὸ.

Ἀμάν, σκούζα γοερά,
κάνετ' ἐλεημοσύνη,
δείξετέ μας κωλοσύνη
και σ' αὐτὴ τήν συμφορά.

Μέσ' στοῦ κόσμου τήν ἀντάρα
δὲν μᾶς ἔδωσαν πεντάρα.
Μ' ὅλα μας τὰ παρακάγια,
μ' ὅλας μας τὰς ἀπειλὰς,
εἰς τὰ πρῶτα τῆς τὰ χάγια
μὲν ἢ προσφιλῆς Ἑλλάς.

Ἴτε, τῶν Ἑλλήνων παιδες,
κι' ὅλοι βάλτε τῆς φωναῖς...
μήτε κἂν Ἀργεντιναῖς
δὲν ἐφέραμε μονέδαις.

Ἐβγήκανε και πάλι δίσκοι
γὰ τῆς φτώχειας, ποῦ μᾶς πνίγουν...
λὲν πὼς ὁ ζητῶν εὐρίσκει
και σ' τοὺς κρούοντας ἀνοίγουν.

Ἄλλ' ἐκρούσαμεν κι' ἐμείς δεξιά κι' ἀριστερά,
και δὲν μᾶς ἠνοίχθη θύρα,
ἐζητήσαμεν κι' ἐμείς και μᾶς εἶπανε σκληρά:
τὰ μαλὰ σας και μιὰ λύρα.

Ὁ Κουβέρνο γηραλέον,
ἔλ' οἱ ξένοι τώρα πλέον
σὲ ποτίζουνε χολή.

Και σ' τοὺς παιδας τῶν γιγάντων
ἐφανήκαν τέλος πάντων
ἀφιλότιμοι πολὺ.

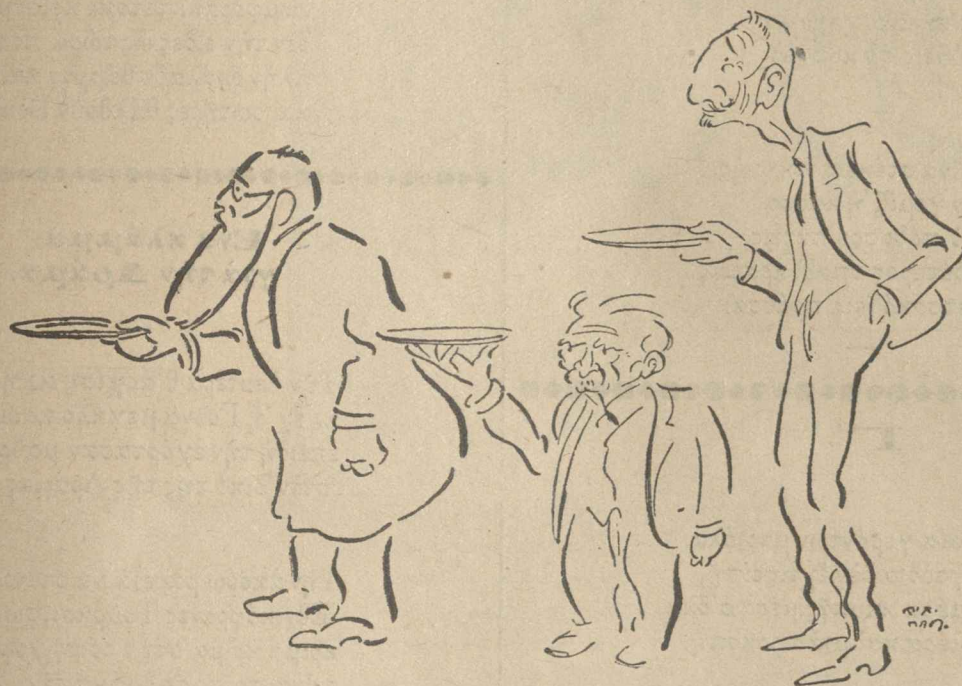
Τώρα πλέον ἀπὸ ξένους
ἐντελὼς ἀπελπισθῇτε,
και τοὺς περιπλανωμένους
κυβερνήτας λυπηθῇτε.

Σ' αὐτοὺς δώσατε τὰ λεπτὰ σας
και τὰ κομποδέματά σας,
ἓνα δάνειον νὰ γίνη σὲ καιροὺς ἀνυποφόρους
μὲ τοὺς ἰδικοὺς μας πόρους.

Μέσ' σ' τὴν ἀπελπισία
και σ' τὸν ἀφανισμό
κάνετε μιὰ θυσία
μὲ πατριωτισμό.

Νὰ πάψωμε μὲ θρήνους
σ' τοὺς ξένους νὰ προστρέχωμε,
νὰ δείξωμε σ' ἐκεῖνους
ἐπάρκειαν πὼς ἔχομε.

Ἐλᾶτε, συμπολίται, νὰ μάθουν κι' οἱ μεγάλοι
πὼς μυῖαις δὲν βαροῦμε,

Ὅ, τι προαιρεῖσθε γὰ τὸ νέον δάνειον,
ποῦ γὰ τὸ Κουβέρνο θάνατι παντεσπάνιον.

Κι' ἀκόμη πὼς μ'μποροῦμε
νὰ δώσωμε και σ' ἄλλους και νὰ μᾶς μείνουν πάλι.

Κι' αν λέμε σὲ μεγάλῃς τρομάρας ἐποχῇ
πὼς εἴμαστε φτωχοί,
κι' αν τώρα τὸ Κουβέρνου μὲ μάτια δακρυσμένα
κρατῇ ζητιάνου δίσκο,
και παίζει Καραϊσκό
και τᾶχει σὰν χαμένα,
μὰ ψέμματα τὸ κάνει, μὰ ψέμματα τὸ λείει,
κι' ἔξυπνα προσποιεῖται πὼς γὰ παράδες κλαίει.

Ἐλᾶτε, συμπολίται, μέσα σὲ φτώχειας σάλο
νὰ μάθετε μυστήρια,
πὼς κι' ὁ Σκουλούδης τώρα θὰ δώσῃ δίχως ἄλλο
τὰ πέντ' ἑκατόμμυρια.

Βεβαίως θὰ πιαστῇ κι' ὁ Πρόεδρος σ'τὰ δρόγια,
και τοῦτος θὰ τὰ δώσῃ,
και δὲν θὰ τὰ κορδῶσῃ
τὸ κράτος ἀπὸ φτώχεια.

Ἐλᾶτε πλέον ὅλοι,
σ'τὸ δόλιο πορτοφῶλι
ἀπλώσατε τὰς χεῖρας.

Δώσατε μας πακτωλόν,
μὰ και τὸν ὀβολὸν
δεχόμεθα τῆς χήρας.

Ἐλᾶτε μεταξύ μας τὸ δάνειον νὰ γίνη
μέσα σ'τῇ Ρωμηοσύνῃ,
γὰ νὰ τὸ μάθουν ἔξω και γὰ νὰ ποῦν οἱ Φράγκοι:
ὅρᾶ τοὺς καταργαρέους,
ὅπου σὰν τοὺς Ἑβραίους
ἐφώναζαν πὼς ἔχουν τῶν ξένων τὴν ἀνάγκη.

Τράπεζαις κι' Ἐταιρείαις
μαζί μας κελαδήσατε,
δὲν θὰ βρᾶτ' εὐκαιρία
σὰν ταύτη νὰ κερδίσατε.

Δώσατε σ'τὴν κάσσα τὴν φτωχῇ
κι' ἄλλος ὁ μισθός σας,
κι' ἡ γηραλέα μας εὐχὴ
ἄς εἶναι βοηθός σας.

Ἐμπρός, παρὰ νὰ χύσωμε,
λύσατε τὰ κεμερία,
λῶσατε τα νὰ ἐσχίσωμε
μουφλούζικα ταφτέρια.

Ἄμάν γιὰ τὸ Θεὸ φιλὰ μέσα σ' αὐτὰ τὰ χρόνια,
ποῦ σκάζουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρομακτικὰ κανόνια.

Ἄμάν γιὰ τὸ Θεὸ φιλὰ
δανείστε μας πάλι,
μόνο μ' ἐκείνα χαμηλὰ
δὲν σκύβεις τὸ κεφάλι.

Μ' ἐκείνα στέκεις νικητής,
καὶ σὰν γεμίζ' ἡ κάσσα,
τότε τὸ πόδι σου πατεῖς,
κι' οὐδέτερος σπαθὶ κρατεῖς,
καὶ πετσοκόβεις πράσσα.

Γ'.

Ἐξουσία γερόντων μαριόλα,
τὶ τραγούδια δὲν ἔχεις εἰπῆ,
κάθε μέρα κυτπάς μέσα σ' ὄλα,
κάθε μέρα καὶ μιὰ προκοπή.

Συμφορά!... σὲ κυττάζω θλιμμένη
νὰ κυττάξης Ταμεῖα σεπτὰ...
σ' ἐρωτῶ: γιατί πάσχεις, καυμένη;
καὶ μοῦ λές πῶς δὲν ἔχεις λεπτὰ.

Ταμπουράδες σοῦ παίζουν καὶ λύραις,
γιὰ παράδες ἀδιάκοπη πάλι,
ἓνα δίσκο σ' τὸ χέρι σου πῆρες,
μὰ τὸν ἔφερες ἄδειο καὶ πάλι.

Ὅπου χρήμα, καὶ πνεῦμα καὶ σῶμα
παρευθὺς ἀνορθώνεται λαῦρο,
ἔτσι λὲν καὶ τὸ κόκκινο χρώμα
μανιώδη πῶς κάνει τὸν ταῦρο.

Ὡ κυρὰ μὲ τὸ τρύπιο κεμέρι,
τὶ μεγάλαις τραβᾷς συμφοραῖς,
κι' ὀλοένα σκαρόνουν οἱ γέροι
κάτι νότες πολὺ φλογεραῖς.

Ἄν ἡ νότες σὲ τούτη τὴν ψώρα
εἰμποροῦσαν νὰ γίνουν λεφτά,
τόσαις ἔγραψαν νότες ὡς τώρα,
ὅπου θάχες σωροὺς ἀπ' αὐτά.

Κάθε ξένος σ' ἀπήλπισε, δόλγια,
μὰ σὺ πέτα σὲ ρόδα Μαγιοῦ,

καὶ κυνήγα Ρωμηῶν πορτοφόλια
ὅπως ἓνα σκυλὶ κυνηγιοῦ.

Συμφορά!... τέτοια κρίσι μεγάλη
δὲν τὴν εἶδες ὡς τώρα ποτέ,
πλὴν ἀνάλαβε θάρρος καὶ πάλι,
καὶ σωτήρες θάλθοῦν Βουλευταί.

Ἕνα κλάμμα γιὰ τὴν Δράμα.

Τὴν Δευτέρα θ' ἀρχίσῃ κι' ἡ Χάβρα,
κι' ἔχ' ἡ Γοῦνα μεγάλο καῦμό,
ἐπειδὴ τὴν ἐχόρτασαν μαῦρα
ὅσων δικό της τῆς Δράμας Νομό.

Τὴν ἀκούω βαρεῖα νὰ στενάζῃ,
Ἐθνικόφρονες Τοῦρκοι, φωνάζει,
κρίμα κρίμα σ' τὴν τόση χαρά μας!
τεῖναι τοῦτο τὸ δράμα τῆς Δράμας.

Τί μαντάτο τῆς ἦλθε καὶ πάλι,
κι' ἡ Γουνάρα, ποῦ σήμερ' ἀνθεῖ
κι' ἐπερίμενε νίκη μεγάλη,
μ' ἓνα πένθος μαυρίλας πενθεῖ.

Ὅλοι γύρω κυτπάτε τὰ στήθια,
ποῖος σωστὸς Ἐθνικόφρων ἀλήθεια,
κἂν καπέλο φορῇ, κἂν καὶ φέσι,
καρτεροῦσε μαυρίλα νὰ πέσῃ;

Τί καῦμός τοῦ τρανοῦ καπετάνου
γιὰ τὴν νίκην ἐνὸς Ἰορδάνου,
καὶ βοᾷ: τὴν μαυρίλα τῆς στάνης
ποῖος μπορεῖ νὰ ξεπλύν' Ἰορδάνης;

Μωρὲ Τοῦρκοι καὶ Μπέηδες φίλοι,
τί θὰ πῆτε σ' ἐμὲ καὶ σ' τὴν Πύλη;
Μὴ τὴν Βράνα καὶ σεις ἐφηψίσατε;
μὰ τολμῶ νὰ σᾶς πῶ: τὴν κακὴ σας,
ποῦ τὸν φίλο τῆς Βράνας ἀφήσατε
νὰ χωθῇ σ' ἡ φώλια τὴν δική σας.

Ἐριννὺς μεδιώκει λυσσάρα
ὅπως πάλαι ποτὲ τὸν Ὁρέστη,
καὶ μιὰ μαύρη προβάλλει φεσάρα,
κι' ὅλοι λένε γι' αὐτήν: Θεὶδὲς σ' χωρέστη.